

ΟΤΑΝ ΞΥΠΝΗΣΟΜΕ

Είναι παραπάνω από ένα χρόνο που μια κυβέρνηση δικτατορική δέχτηκε την απόφαση της κοινοβουλευτικής Επιτροπής σχετικά με την τροπολογία του δημοτικού νόμου, που σύμφωνα μαζί της μπορούσε να δοθεί στην Ελλάδα η ψήφος στις δημοτικές και κοινοτικές εκλογές από το 1927 με απλό κυβερνητικό διάταγμα. Το 1927 κόντευει να τελειώσει και η σημερινή κυβέρνηση, δημοκρατική κατά τα τρία τέταρτα δε σκέφθηκε ακόμα πως είναι ανάγκη να πραγματοποιήσει αυτή την υπόσχεση, που με τους περιορισμούς που βάζει δεν είναι παρά ένα ελάχιστο ψήφισμα που δίνουν στη γυναίκα, κάτι λιγότερο από το άλλο των πολιτικών της δικαιωμάτων.

Ζήτησε ο Σύνδεσμος να υπενθυμίσει στην Κυβέρνηση τον έκτακτο λογαριασμό που είχε επί τέλους κάποια υποχρέωση να τον εξοφλήσει, αν δεν ήθελε να φαίνεται απόλυτα άσυνεπής προς τη βασική αρχή της δημοκρατίας, την ισότητα όλων των πολιτών απέναντι στον νόμο. Και μια επιτροπή από μέλη του Δ. Συμβουλίου του Συνδέσμου παρουσιάστηκε στον αρμόδιο υπουργό και του ζήτησε να φροντίσει να εκπληρωθεί επί τέλους αυτή η υποχρέωση και αν είναι δυνατόν να καλυτερέψει τους όρους με τους οποίους πρόκειται να δοθεί το δικαίωμα αυτό στις γυναίκες. Ο κ. Υπουργός έδηλωσε ότι η Ισοπολιτεία των γυναικών είναι μέσα στις παραδόσεις του κόμματός του και ότι θα συνεννοείτο με την πηροσία του Υπουργείου για να προχωρήσει η υπόθεση.

Όμως τότε όμως η Κυβέρνηση άλλαξε. Και το πρόβλημα εξακολουθεί να μένει έκρηκτος.

Αν θα μείνει για πολύ καιρό ακόμα, όσο εμείς οι γυναίκες αδιαφορούμε για τα συμφέροντα τα δικά

μας, για την αξιοπρέπεια τη δική μας, όσο δεχόμαστε να είμαστε σκλάβες, να μας λογαριάζουν σαν ένα πλάσμα που έχει ανάγκη από κηδεμονία, που δεν μπορεί να έχει γνώμη ούτε για τη βελτίωση της άθλιας κατοικίας της, ούτε για το γάλα των παιδιών της, ούτε για την καθαριότητα της αυλής της, ούτε για το νερό που θα κάνει την μπουγάδα της. Γιατί αυτά όλα είναι ο δήμος και ένα σωρό άλλα παρόμοια, που ενδιαφέρουν άμεσα τη γυναίκα προ πάντων ως μητέρα και νοικοκυρά. Δηλαδή η νοικοκυρά δεν μπορεί να έχει γνώμη στο κοινό νοικοκυριό που εκτείνεται παρά πέρα από το κατώφλι του σπιτιού της.

Στην Αγγλία όπου οι γυναίκες έχουν ψήφο και έχουν κι όλες αρκετές βουλευτίνες στη Βουλή, χαλούν τον κόσμο κυριολεκτικά γιατί δεν έχουν την ψήφο με εντελώς ίσους όρους με τους άντρες. Και κινούν διαιδηλώσεις και πιέζουν την Κυβέρνηση και αναγκάζουν τον πρωθυπουργό να κάνει δηλώσεις στη Βουλή που δεν μπορεί να του επιτρέψει η αξιοπρέπειά του να τις άθετήσει.

Στα βαλκανικά κράτη ακόμα άρχισαν και μας ξεπερνούν σαυτό το ζήτημα. Και στη Ρουμανία έχει διορίσει μονάχο του το Δημοτικό Συμβούλιο μερικές γυναίκες ως μέλη του Συμβουλίου με ώρισμένες εντολές και δικαιοδοσίες.

Και στη Σερβία ακόμα έχουμε τελευταία την είδηση ότι η κ. Πέτκοβιτς διορίστηκε από το Δημοτικό Συμβούλιο μέλος σε μια από τις σπουδαιότερες γνωμοδοτικές επιτροπές.

Όσοι και τώρα ακόμα έπεται από τέσσερα χρόνια δημοκρατίας είμαστε οι τελευταίοι στην κοινωνική πρόοδο μέσα στα Βαλκάνια.

Ας μη μιλούμε πια για προγονικές δόξες και για

ὄμφαλὸς τῆς γῆς. Εἶναι ντροπή μας. Ἄς καθώμαστε ἤσυχά στή γωνιά μας, ἀφοῦ ἔτσι τὸ θέλομε κι ἄς περιμένουμε νὰ μᾶς παρουσιάσει καὶ μᾶς τὸ ρεῦμα τῆς προόδου ὅταν θὰ κατέβει ὀρμητικὸ ἀπὸ τὸ Βορρᾶ. Ἄς τὸ πάρομε ἀπόφαση πῶς εἴμαστε ἡ τελευταία οὐρίτσα τῆς γέρω Ἑὐρώπης.

Ἐκτὸς ἂν ἡ κοιμισμένη, ἡ κουρασμένη ψυχὴ μας ξυπνήσει καὶ τινάξει μὲ καινούρια φτερά πρὸς «τὸ ἀνέβασμα ξανά πὸν τὴν καλεῖ».

Τότε μπορεῖ νὰ ἐλπίσουμε πῶς καὶ ἡ ἑλληνίδα θὰ μπορέσει, δυνατὴ καὶ ὀργανωμένη, νὰ ἐπιβάλλει τὴ θέλησή της, νὰ χειραφετηθῆ, νὰ γίνεῖ καὶ αὐτὴ πολίτης ἀληθινά, ὄχι ψεύτικα καὶ νὰ πάρεῖ ἐκεῖνο πὸν εἶναι δικαίωμά της.

Πότε ὅμως αὐτὴ ἡ κοιμισμένη ψυχὴ μας θὰ τινάξει ἀπὸ πάνω της τὸ βαρὺ της τὸ λήθαργο;

Αὔ. Θ.